

der hedder Jageri ved Lovgivning, er af det onde. Det lige vedtagne Ændringsforslag afgiver et særlig udmærket Eksempel derpaa. Nu har Lovforslagets § 6 faaet en saadan Form, at det andet høje Ting sikkert ikke paa nogen mulig Maade med Respekt for sig selv kan vedtage Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger, og saa vil Resultatet, hvis dette Lovforslag skal gennemføres i denne Samling, blive, at det vender tilbage til dette høje Ting med en Rettelse, som Udvalget her selvfølgelig burde have foretaget, inden man indankede Lovforslaget til dette høje Tings Afgørelse.

I øvrigt maa jeg sige, at der er sket dette under Behandlingen af Lovforslaget, at Regeringen har maattet vige paa alle Punkter. Regeringen har overhovedet ikke faaet noget af det ophøjet til Lov, som den i Lovforslaget satte ind paa. Men Partiet Venstre og det radikale Venstre har været Regeringen følgagtige i forskellige Principper og derved muligjort, at det, som her foreligger til tredje Behandling, har kunnet komme til at foreligge.

Medens jeg i og for sig ikke forbavses over, at det radikale Venstre har været Regeringen følgagtigt, forbavses jeg i allerhøjeste Grad over, at Partiet Venstre har villet være med til at gennemføre en Særlovgivning af denne Art, en Særlovgivning med Bestemmelser af en saadan Art som dem, der rummes i det foreliggende Lovforslags § 1.

Naar jeg siger dette, er det i Henhold til de Udtalelser, som Partiet Venstres Ordfører fremsatte her i Salen under første Behandling af Lovforslaget. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et ganske kort Stykke, nemlig sidste Stykke af det ærede Medlem Hr. Martin Hansens første Udtalelse ved første Behandling, det staar Sp. 3452 og lyder saaledes: „Hvis man kunde enes om at fastsætte en Maksimumsafgift som den nuværende for Husenes Vedkommende og indføre en Ændring gaaende ud paa, at mindre Gaarde ikke maatte gives i Brug for kortere Aaremaal end 8 Aar, var det ganske sikkert alt det, der var Trang til, og som med Rimelighed kunde kræves, og paa det Grundlag skal vi være villige til at overveje Spørgsmaalet nærmere i et Udvalg“. I Henhold til disse Udtalelser fra Partiet Venstres ærede Ordførers tillader jeg mig at konstatere, at det ærede Medlem har faaet sit Parti til at gaa længere, end man med Rimelighed kunde kræve, dette tillader jeg mig at slaa fast under Henvisning til Venstres Ordførers egne Udtalelser og i Henhold til hele denne Sags Behandling i det Kapitel af dansk Lovgivnings-

arbejde, der betyder et Indgreb i den grundlovmæssige Ret, som en Gang er givet Borgere her i Landet til frit at maatte eje, hvad de har erhvervet sig. Men paa dette Felt glider Venstrepartiet Gang paa Gang, og særlig det ærede Medlem Hr. Martin Hansen lader til at sidde inde med betydelige Evner til at føre sit Parti længere ud, end Partiet i Virkeligheden selv ønsker.

I øvrigt skal jeg tillade mig at udtale min Forbavselse over, at Partiet Venstre har kunnet tiltræde Lovforslagets § 1. Denne Paragraf strider ikke alene mod, hvad det ærede Medlem Hr. Martin Hansen Gang paa Gang har udtalt, men den strider ogsaa imod, hvad andre ærede Medlemmer indenfor Venstre Gang paa Gang under Jordlovenes Behandling i dette høje Ting har udtalt i Anledning af Indgreb i Ejendomsretten, og jeg kan derfor ikke rigtig forstaa, hvad det er, der har bevæget Venstre til at gaa med til dette. Jeg vil dog tillade mig at gøre det høje Ting opmærksom paa, at saaledes som Lovforslaget nu foreligger til Vedtagelse, vil Staten, saafremt Forslaget ophøjes til Lov, paadrage sig et betydeligt Erstatningsansvar overfor Ejere af disse Huse, som paa dette Tidspunkt ganske lovligt har givet Husene i Leje til andre fra 1. April 1927 at regne. Som bekendt staar der i den nugældende Lovs § 18, 3die Stykke: „De ved denne Lovs Ikrafttræden bestaaende Lejemaal om Huse af fornævnte Art kan af Brugerne kræves fornyet for Tidsrummet indtil 1. April 1927. Dette gælder, selv om Ejeren inden denne Lovs Ikrafttræden lovligt har opsagt Lejemaalet til Ophør, medmindre Ejeren selv vil benytte Huset til Beboelse“. Denne Bestemmelse, som staar i Loven af 30. Juni 1919, er ikke taget med i det foreliggende Lovforslag, ved hvilket man giver en Forlængelse paa 8 Aar fra 1927 til 1935, og dette vil selvsagt medføre et Erstatningsansvar for Staten, idet der, saa vidt jeg ved, i ikke saa faa Tilfælde allerede er sluttet nye Kontrakter med nye Brugere fra 1. April 1927 at regne, ganske i Overensstemmelse med den nugældende Lov. Nu vedtager man her en ny Lov, efter hvilken Brugerne faar Ret til at kræve Brugsforholdet fornyet for et Tidsrum af 8 Aar, indtil 1935, og naar man saa ikke samtidig har den omtalte Bestemmelse i Loven af 30. Juni 1919, vil Erstatningsansvar selvfølgelig blive gjort gældende overfor Staten. Man vil altsaa paa Grund af det Jageri med denne Lovgivning, der her finder Sted, paadrage Staten et Erstatningsansvar, hvad man kunde have undgaaet, dersom man blot havde